सधनुः सरथः साश्वः प्रवपन् सायकान् रणे । तथैव पाण्डवं युद्धे देवैरपि दुरासदं ।
न विजेतुं रणे भीष्म उत्सहेत धनुर्द्धरं । आलोकादपि युद्धं हि सममेतद्भविष्यति ।
इति स्म वाचः श्रूयन्ते प्रचरन्त्यस्ततस्ततः । गाङ्गेयार्ज्जुनयोः सङ्घे स्तवयुक्ता विशाम्पते ।
त्वदीयास्तु ततो योधाः पाण्डवेयाश्च भारत । अन्योऽन्यं समरे जघ्नुस्तयोस्तत्र पराक्रमे । २१९०
शितधारैस्तथा खड्गैर्विमलैश्च परश्वधैः । शरैरन्यैश्च बहुभिः शस्त्रैर्नानाविधैर्युधि ।
उभयोः सेनयोः शूरा न्यकृन्तन्त परस्परं । वर्त्तमाने तथा युद्धे घोरे तस्मिन् सुदारुणे ।
द्रोणपाञ्चाल्ययो राजन् महानासीत् समागमः ।
इति श्रीमहाभारते भीष्मपर्व्वणि भीष्मवधपर्व्वणि भीष्मार्जुनयुद्धे द्विपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५२ ॥
॥ धृतराष्ट्र उवाच ॥ कथं द्रोणो महेश्वासः पाञ्चाल्यश्चैव पार्षतः । रणे समीयतुर्यत्तौ तन्ममाचक्ष्व सञ्जय ।
दिष्टमेव परं मन्ये पौरुषादपि सञ्जय । यत्र शान्तनवो भीष्मो नातरत्युधि पाण्डवं । २१९५
भीष्मो हि समरे क्रुद्धो हन्याल्लोकांश्चराचरान् । स कथं पाण्डवं युद्धे नातरत्सञ्जयौजसा ।
॥ सञ्जय उवाच ॥ शृणु राजन् स्थिरो भूत्वा युद्धमेतत् सुदारुणं । न शक्यः पाण्डवो जेतुं देवैरपि सवासवैः ।
द्रोणस्तु विविधैर्बाणैर्धृष्टद्युम्नममर्षणं । सारथिञ्चास्य भल्लेन रथनीडादपातयत् ।
तस्याथ चतुरो वाहांश्चतुर्भिः सायकोत्तमैः । पीडयामास संक्रुद्धो धृष्टद्युम्नस्य मारिष ।
धृष्टद्युम्नस्ततो द्रोणं नवत्या निशितैः शरैः । विव्याध समरे वीरस्तिष्ठ तिष्ठेति चाब्रवीत् । २२००
ततः पुनरमेयात्मा भारद्वाजः प्रतापवान् । शरैः प्रच्छादयामास धृष्टद्युम्नममर्षणं ।
आददे च शरं घोरं पार्षतस्य वधं प्रति । शक्राशनिसमस्पर्शं मृत्युदण्डमिवापरं ।
हाहाकारो महानासीत् सर्व्वसैन्यस्य भारत । तमिषुं सन्धितं दृष्ट्वा भारद्वाजेन संयुगे ।
तत्राद्भुतमपश्याम धृष्टद्युम्नस्य पौरुषं । यदेकः समरे वीरस्तस्थौ गिरिरिवाचलः ।
तञ्च दीप्तं महाघोरमायान्तं मृत्युमात्मनः । चिच्छेद शरवृष्टिञ्च भारद्वाजे मुमोच ह । २२०५
तत उच्चुक्रुशुर्हृष्टाः पाञ्चालाः पाण्डवैः सह । धृष्टद्युम्नेन तत् कर्म्म कृतं दृष्ट्वा सुदुष्करं ।
ततः शक्तिं महावेगां स्वर्णवैदूर्य्यभूषितां । द्रोणस्य निधनाकाङ्क्षी चिक्षेप स पराक्रमी ।
तामापतन्तीं सहसा शक्तिं कनकभूषणां । त्रिधा चिच्छेद समरे भारद्वाजो हसन्निव ।
शक्तिं विनिहतां दृष्ट्वा धृष्टद्युम्नः प्रतापवान् । ववर्ष शरवर्षाणि द्रोणं प्रति जनेश्वर ।
शरवर्षं ततस्तत्र सन्निवार्य्य महारथः । द्रोणो द्रुपदपुत्रस्य मध्ये चिच्छेद कार्म्मुकं । २२१०
स च्छिन्नधन्वा समरे गदां गुर्व्वीं महायशाः । द्रोणाय प्रेषयामास गिरिसारमयीं बली ।
सा गदा तत्करान्मुक्ता प्रागात् द्रोणजिघांसया । तत्राद्भुतमपश्याम भारद्वाजस्य विक्रमं ।
लाघवात् व्यंसयामास गदां हेमविभूषितां । व्यंसयित्वा गदाञ्चैव प्रेषयामास पार्षते ।
भल्लान् सुनिशितान् पीतान् स्वर्णपुङ्खान् शिलाशितान् । ते तस्य कवचं भित्त्वा पपुः शोणितमाहवे ।
अथान्यद्धनुरादाय धृष्टद्युम्नो महामनाः । द्रोणं युधि पराक्रम्य शरैर्विव्याध पञ्चभिः । २२१५